

ČEINIO ALĖJOS 16 NAME GYVENUSIOS ŠEIMOS

Lambai

Henris Lambas vyresnysis ir Martina Lamb

Henris Lambas jaunesnysis, jų sūnus, vėliau pasivadinęs Finėjumi Tomsonu

Liusė Lamb, jų dukra, kažkada ištekėjusi už Maiklo Rimerio, Libės, Marko ir Stelos motina

Libė Džouns, Liusės dukra, buvusi Serenitė Lamb, užmezgusi santykius su žurnalistu Mileriu Rou

Tomsenai

Deividas Tomsenas ir Sali Tomsen

Klemensi Tomsen, jų dukra, dabar gyvenanti Kornvalyje

Finėjas Tomsenas, jų sūnus, dar vadinamas Finu Tomsenu, dabar gyvenantis Botsvanoje

Birdė Danlop-Evers, muzikantė

Džastinas Redingas, Birdės vaikinai

Prologas

2019-ųjų birželis

Samuelis

— Džeisonas Motas?

— Taip. Čia. Tai aš.

Spoksau į jauną vyruką, stovintį prieš mane, iki kulkšnių įklimpusį Temzės pakrantės purve. Smėlio spalvos plaukai iš abiejų pusių apkritę strazdanotą švelnių bruožų veidą. Jis avi botus iki kelių, vilki rusvai žalsvą liemenę su daugybe kišenių, o aplink susispietęs būrelis žioplių. Einu arčiau, stengdamasis neišsipurvinti batų.

— Labą rytą, — sveikinuosi. — Aš — detektyvas inspektoriaus Samuelis Ovusu; čia — Safrona Braun iš teismo medicinos ekspertų komandos.

Matau, kad dviejų tikrų detektyvų akivaizdoje Džeisonas Motas labai stengiasi neparodyti, kad jaudinasi, bet jam nesi-seka.

— Girdėjau, kažką radote. Gal galėtumėte papasakoti?

Jis uoliai linksi.

— Taip. Taigi. Kaip jau sakiau telefonu... vedžioju žmones po Temzės pakrantes atoslūgių metu, esu gidas. Profesionalus. Šįryt irgi vaikščiojau ten su viena grupe, ir štai tas jaunuolis, — Džeisonas baksteli pirštu į kokių dvylikos metų berniuką, — šniukštinėdamas atrišo šitą maišą, — jis rodo į juodą šiukšlių

maišą, gulintį ant žvirgždo. — Pirma pakrančių šniukštinėtojų taisyklė — nieko neliesk, bet maišas pūpsojo, tarsi kažkas būtų jį čia numetęs, todėl, manau, visai suprantama, kodėl vaikis tą maišą atrišo.

Nors tikrai neišmanau pakrančių šniukštinėtojų taisyklių, bičiuliškai pažvelgiu į berniuką, ir šiam, rodos, pasidaro ramiau.

— Šiaip ar taip... Net nežinau, na, nesu teismo medicinos ekspertas... — Džeisonas Motas nervingai šypteli Safronai, truputėlį nurausta, — ... bet, matote, pamaniau, kad čia panašu į žmogaus kaulus.

Žvirgždu nužingsniuojau prie maišo, truputį jį praskleidžiu. Safrona atseka pavymui ir dirsteli man per petį. Pirmiausia išvystame žmogaus žandikaulį. Atsisukęs pažvelgiu į kolegę. Ši linkteli, paskui užsitempia pirštines ir išvynioja kelis plastikinius maišelius.

— Gerai, — pratariau tiesdamasis ir nužvelgdamas būrelį, subridusį į pakrantės purvą. — Mums reikės apžiūrėti visą teritoriją. Maloniai prašau supratingumo.

Visi stovi, kaip stovėję, kokią minutę. Tada imasi veiklos Džeisonas Motas: jam pavyksta visus išginti iš paplūdimio ir nusivesti pakrante toliau, bet galiausiai jie vis tiek sustoja ir žiopso. Matau, kaip pakyla keli išmanieji telefonai, šūkteliiu:

— Prašau nefilmuoti! Tai labai jautrus policijos reikalas. Dėkoju.

Išmanieji dingsta.

Džeisonas Motas sustoja vidury laiptų, vedančių į krantinę, ir atsigręžia į mane.

— Ar jie... — prataria, — ... ar jie žmogaus?

— Atrodo, taip, — atsakau. — Vis dėlto nebūsime tikri, kol neištirsime. Pone Motai, dėkoju už pagalbą, — šiltai nusišypsau, vildamasis, kad jis supras siunčiamą signalą — reikėtų liautis klausinėjus ir eiti sau.

Safrona nosisuka, ima iš maišo traukti kaulus, dėlioti ant plastikinio pakloto.

— Maži, — taria. — Turbūt vaiko. Arba smulkaus suaugusiojo.

— Bet tikrai žmogaus?

— Taip, tikrai žmogaus.

Girdžiu kažką rėkiant nuo krantinės. Džeisonas Motas. Atsidūstu ir ramiai atsisuku jo pusėn.

— Gal numanote, kokio jie senumo? — šaukia gidas. — Na, iš pažiūros.

Safrona santūriai man nusišypso ir atsigręžia į Džeisoną.

— Nė nenutuokiu. Pateikite savo parodymus policininkui, stovinčiam prie automobilio. Mes jums parašysime.

— Ačiū. Labai ačiū. Puiku.

Po minutėlės Safrona iš juodojo maišo iškelia nedidukę kaukolę, apvertusi padeda ant plastikinio pakloto.

— Štai, — sako. — Žiūrėk. Matai? Įskilusi.

Atsitūpiu. Tikrai matau. Tikėtina mirties priežastis.

Mano akys laksto paplūdimiu, žvilgsniu permetu upės vingį, tarytum šią minutę žudikas, rankoje gniaužiantis nusikaltimo įrankį, grasintų tuoj tuoj dingti iš akių. Tada vėl pažvelgiu į mažytę pelenų pilkumo kaukolę, ir mano širdį užlieja liūdesys ir ryžtas.

Šiame nedideliame kaulų maiše yra visas pasaulis.

Jaučiu, kaip veriasi durys į tą pasaulį, ir žengiu vidun.

PIRMA DALIS

2018-ųjų liepa

Vis dar apsnūdusi Reičelė pažvelgė į telefono ekraną. Prancūziškas numeris. Mobilusis išslydo iš rankų ir nukrito ant grindų. Reičelė vėl jį pastvėrė ir įsistebeilijo į numerį išpūtusi akis; sprogdino užplūdęs adrenalinas, nors dar tik septynios ryto.

Galiausiai atsiliepė.

— Alio?

— *Bonjour*, labą rytą. Čia detektyvas Avrilis Lubė iš Nicos policijos. Ar kalbu su ponia Reičele Rimer?

— Taip, — atsakė ši. — Klausau.

— Ponia Rimer, deja, skambinu pranešti labai liūdną žinią. Sakykite, ar šiuo metu jūs viena?

— Taip. Taip, viena.

— Ar yra kas nors, ką dabar galėtumėte pasikviesti?

— Tėtis. Jis gyvena netoliese. Bet prašau, tiesiog klokite, ką privalote.

— Na, apgailestauju, bet šiandien anksti ryte namų tvarkytoja aptiko jūsų vyro Maiklo Rimerio kūną jo namo Antibe rūsyje.

Reičelė sunkiai įkvėpė ir sušvokštė, išleisdama į garvežio pūškavimą panašų garsą — *uufff*.

— Ooo, — nutęsė. — Ne!

— Deja, bet... taip. Ir atrodo, kad jis nužudytas prieš kelias

dienas, nes aptikome durtinę žaizdą. Jo nebėra mažų mažiausiai nuo savaitgalio.

Reičelė atsisėdo lovoje ir priglaudė telefoną prie kitos ausies.

— Ar... Ar žinote dėl ko? Arba kas?

— Kriminalistai jau darbuojasi. Surinksime visus įkalčius, kiek tik pavyks rasti. Visgi panašu, kad ponas Rimeris nebuvo įjungęs stebėjimo kamerų, o galinės durys buvo atrakintos. Tikrai labai atsiprašau, bet šiuo metu nieko konkretesnio pasakyti negaliu, ponia Rimer. Išties apgailestauju.

Reičelė išjungė mobiliųjį ir paleido iš rankų; telefonas nukrito ant kelių.

Minutėlę ji nieko nematančiomis akimis žvelgė į langą, kur pro užuolaidų kraštus jau smelkėsi vasaros saulė, tada sunkiai atsiduso. Paskui užsitraukė ant akių miego kaukę, atsigulė ant šono ir vėl užmigo.

2019-ųjų birželis

Aš — Henris Lambas. Man keturiasdešimt dveji. Gyvenu geriausiame dailaus *art deco* stiliaus daugiabučio bute ties Harlio gatvės kampu. Iš kur žinau, kad mano butas geriausias? Nes durininkas taip sakė. Kai pristato siuntinį — jam tikrai nereikia išnešioti siuntinių, bet yra landus, todėl tuo ir užsiima, — pažvelgia man per petį, ir jo akys nušvinta, išvydusios nuo lauko durų matomą dalį kambario. Kreipiausi į dizainerį. Nors mano skonis rafinuotas, nenutuokiu, kaip išdėlioti skoningus daiktus, kad šie derėtų ir būtų gražu pažiūrėti. Ne, man nesiseka kurti vizualios harmonijos. Nieko tokio. Puikiai išmanau daugelį kitų dalykų.

Šiuo metu — norėčiau pabrėžti — gyvenu ne vienas. Iki jiems atvykstant, visada maniausi esąs vienišius. Grįždavau namo į savo nepriekaištingą už didelius pinigus atnaujintą butą pas paniurėlius persų katinus ir galvodavau — ooo, kaip būtų gera turėti su kuo pasikalbėti apie prabėgusią dieną. Arba kaip būtų šaunu, jeigu dabar virtuvėje kas nors man gamintų skanų maistą, atkimštų kokio nors šalto gėrimo butelį ar — dar geriau — ko nors sumaišytų kokteilių taurėje. Labai ilgai savęs baisiai gailėjau, bet jau metai, kaip turiu svečių: pas mane vieši mano sesuo Liusė ir du jos vaikai, tad dabar niekada nebebūnu vienas.

Mano virtuvėje nuolat yra žmonių, tik jie neplaka kokteilių

ir negliaudo austrių, neklausinėja, kaip man šiandien sekėsi; jie naudojami mano sumuštinų keptuvu, jų žodžiais tariant, „skrudintukams“ kepti, paėmę netinkamą puodą, gaminasi karštą šokoladą, į rūšiavimui skirtas šiukšliadėžes meta nerūšiuotinas šiukšles ir atvirksčiai. Pasiėmę mano nupirktus išmaniuosius telefonus žiūri visokius neprotingus triukšmingus niekalus ir tikrai be jokio reikalo šaukia vienas ant kito. O dar šuo... Būtybė, panaši į Džeko Raselo terjerą, kurią prieš penkerius metus mano sesuo, rausdamasi po šiukšliadėžes, rado Nicos gatvėje. Jis vardu Ficas ir mane dievina. Simpatija abipusė. Širdyje esu šunų mylėtojas — kates laikau tik todėl, kad egoistams jas lengviau prižiūrėti. Internetu atlikau testą „Kokia kačių veislė jums tinkamiausia?“; atsakiau į trisdešimt klausimų ir gavau atsakymą — persų. Manau, testas neapgavo. Anksčiau, vaikystėje, pažinojau tik vieną katiną — piktą gyvį aštriais nagais, o šitie persai — visai iš kito pasaulio. Jie reikalauja meilės. Ir neturiu jokio kito pasirinkimo. Vis dėlto jiems nepatinka Ficas, nepatinka, kad man šuo patinka, todėl įtampa tarp gyvūnų siaubinga.

Mano sesuo čia atsikraustė pernai, ir net nežinau, nuo ko pradėti kalbą apie to atsikraustymo priežastis. Paprastas paaiškinimas — ji buvo benamė. Norėdamas pateikti išsamų paaiškinimą, turėčiau parašyti esė. Vidutiniškai išsamus paaiškinimas galėtų skambėti taip: kai buvau dešimties, į mūsų šeimos namus (labai didelius) įsigavo sadistas sukčius su savo šeima. Per kiek daugiau nei penkerius metus tasai sukčius užvaldė mano tėvų protus ir metodiškai iš jų vogė viską, ką buvo užgyvenę. Mūsų namais jis naudojosi kaip savo asmeniniu kalėjimu ir žaidimų aikštele; iš aplinkinių, įskaitant savo paties žmoną ir vaikus, be jokio gailėsčio išpešdavo viską, ko tik panorėdavo. Per tuos metus nutiko nesuskaičiuojama daugybė neapsakomų dalykų: būdama trylikos, pastojo mano sesuo, keturiolikos pagimdė, dešimties mėnesių kūdikį paliko Londone ir vos penkiolikos pa-

bėgo į Pietų Prancūziją. Nuo dviejų vyrų ji susilaukė dar dviejų vaikų, kuriuos maitino ir rengė už pinigus, kurių užsidirbdavo smuiku grieždama Nicos gatvėse. Po to, kai kelias naktis teko nakvoti po atviru dangumi, nutarė grįžti namo, nes (neminint daugybės kitų priežasčių) nujautė galinti paveldėti didelį palikimą, sukauptą dar mūsų vaikystėje tėvų atidarytoje patikos fondo sąskaitoje. Taigi, geroji žinia ta, kad praėjusią savaitę patikos fondas tuos pinigus galiausiai išmokėjo, ir dabar — čia galėtų nuskambėti fanfaros — mudu su seseria esame milijonieriai, o tai reiškia, kad ji gali nusipirkti namą ir kartu su vaikais ir šunimi išsikraustyti, o aš vėlei liksiu vienas.

Tada man teks pradėti kitą gyvenimo etapą.

Keturiasdešimt dveji — keistas amžius. Nei tu jaunas, nei senas. Jei nebūčiau homoseksualus, tikriausiai karštligiškai blaškyčiausi bandydamas susirasti paskutinės minutės žmoną veiksniais kiaušidėmis. Bet aš homoseksualus ir nesu iš tų, su kuriais kiti vyrai norėtų užmegzti ilgalaikius prasmingus santykius, vadinasi, mano padėtis nė negali būti blogesnė — esu niekieno nemylimas po truputį vystantis gėjus.

Pribaikit mane.

Vis dėlto sužibo ir šiokia tokia nauja viltis. Pinigai yra šaunu, bet pinigai nežiba. Sušvitęs žiburys — pamesta mano praeities dėlionės detalė, žmogus, kurį mylėjau nuo tada, kai abu dar buvome berniūkščiai ir gyvenome mano vaikystės siaubo namuose. Žmogus, kuriam dabar keturiasdešimt treji, kuris puikuoja, sakyčiau, netvarkinga barzda, kurio veide giliai įsirėžusios juoko raukšlės ir kuris Botsvanoje dirba jėgeriu. Žmogus, kuris yra — *netikėtas istorijos posūkis* — mano vaikystę sugriovusio sukčiaus sūnus ir taip pat — *antras posūkis* — mano dukterėčios Libės tėvas. Taip, Finėjas apvaisino Liusę būdamas šešiolikos, jai tada buvo trylika; taip, tai nėra gerai daugeliu aspektų; galėtumėte pamanyti, kad šis faktas turėtų mane nuo jo

atgrasyti. Trumpam tikrai atgrasė. Bet tuose namuose mes visi blogai elgėmės, nė vienas iš ten neištrūkome nepaženklinti juoda žyme. Galiausiai į mūsų nuodėmes ėmiau žiūrėti kaip į išgyvenimo strategijas.

Finėjo nemačiau nuo tų laikų, kai man buvo šešiolika, o jam — aštuoniolika. Bet praėjusią savaitę, per mano dukterėčios gimtadienio vakarėlį, jos vaikiną, tiriamosios žurnalistikos reporteris, mums pasakė jį aptikęs. Tikrai neįtikėtinai apdairiai parinkta dovana širdies draugei. *Tik paklausyk! Radau tau seniai pradingusį tėtį!*

Ir štai aš čia, giedrą birželio trečiadienio rytą užsidaręs savo miegamojo tyloje, įsijungęs nešiojamąjį kompiuterį, pirštais glostau jutiklinį kilimėlį, švelniai vedžiodamas pelės žymeklį po paukščių ir žvėrių draustinio, kuriame jis dirba, internetinį puslapį; jau labai labai greitai ketinu tame draustinyje apsilankyti.

Kai vaikystėje gyvenome kartu, aš jį pažinojau kaip Finą Tomseną.

Visus tuos metus jis ir slėpėsi už Fyno Tomseno slapyvardžio.

Lipau jam ant kulnų. Vietoje „i“ jis vartojo „y“. Per tiek metų tikrai būčiau jį radęs, jeigu tik man būtų šovę į galvą pažaisti su abėcėle. Koks gudrus sumanymas. Koks gudrus... Finas visada buvo protingiausias mano pažinotas žmogus. Na, jeigu neskaičiuosime manęs, savaime suprantama.

Pašoku išgirdęs kažką tyliai beldžiant į miegamojo duris. Atsidūstu.

— Taip?

— Henri, čia aš. Galiu įeiti?

Sesuo. Vėl atsidūstu ir užvožiu kompiuterį.

— Taip, žinoma.

Ji praveria duris tik tiek, kad tilptų prasmukti, o tada tyliai uždaro.

Liusė puikios išvaizdos. Kai pernai seserį pamačiau pirmą kartą nuo paauglystės, mane nustebino jos grožis. Iš jos veido daug ką galima išskaityti, pažiūrėjęs jai tikrai duotum keturiasdešimt, ji beveik visai neprisižiūri, rengiasi skudurais, bet vis tiek kažkaip sugeba atrodyti dailiau už bet kurią kitą toje pačioje patalpoje esančią moterį. Matyt, taip yra dėl gintarinių riešutų rudumo akių ir tamsaus aukso plaukų sruogų derinio, Liusės lengvumo, tiršto medaus balse, dėl to, kaip ji juda, kaip stovi, kaip liečia ir į tave žiūri. Mano tėvas atrodė it kiaulienos pyragas su kojomis, o štai seseriai pasisekė — gymį ji nugvelbė iš mūsų elegantiškosios motinos, kuri buvo pusiau turkė. Aš pats atsidūriau tarp dviejų stovyklų. Laimei, esu motinos sudėjimo, bet, deja, man teko daugiau grubių tėvo bruožų, nei priklausytų. Labai stengiausi kuo geriau išnaudoti tai, ką suteikė gamta. Už pinigų meilės nenupirksi, bet gali nusipirkti dailius skruostikaulius, tobulai lygius dantis ir putlias lūpas.

Mano kambaryje pasklinda aliejuko aromatas; sesuo jį naudoja plaukams, jis supiltas į rudo stiklo buteliuką ir atrodo tarsi pirktas kaimo mugėje.

— Norėjau su tavimi pasikalbėti, — sako Liusė, nuo kėdės kampe nuimdama švarką, kad galėtų atsisėsti. — Apie praėjusią savaitę, Libės gimtadienio pietus...

Iškalbingai pažvelgiu į ją — *klausau, prašau tęsti.*

— Apie tai, ką pasakei Libei ir Mileriui.

Libė yra Liusės dukra, kurios ji susilaukė nuo Fino, būdama keturiolikos. Mileris — Libės vaikas, žurnalistas. Linkteliu.

— Apie tai, kad su jais vyksti į Botsvaną.

Vėl linkteliu. Nujaučiu, kur sesuo lenkia.

— Šnekėjai rimtai?

— Taip. Žinoma, rimtai.

— Ir tu manai... manai, kad tai gera mintis?

— Taip. Manau, kad mintis nuostabi. Kodėl neturėčiau ten vykti?

— Nežinau. Na, jie turėjo pasidžiaugti romantiškais atostogomis, keliauti tik dviese...

Neslepiu nepasitenkinimo.

— Jis minėjo galvojantis pasikviesti ir savo motiną; negali būti, kad planavo romantiškas atostogas.

Akivaizdu, pliauškiu nesąmones, bet instinktai liepia gintis. Mileris nori nuskraidinti Libę į Botsvaną, kad ji susitiktų su tėvu, kurio nematė nuo kūdikystės. Bet Finas yra ir dalis manęs. Ne tik dalis — beveik aš visas. Aš tiesiogine šių žodžių prasme (frazę „tiesiogine prasme“ irgi vartoju tiesiogine prasme, tiksliau jau nepasakysi) mažiausiai kartą per valandą pagalvodavau apie Finą, ir taip kas valandą nuo tada, kai buvau šešiolikos. Kaip galėčiau nenorėti dabar pas jį keliauti, *dabar pat*?

— Aš jiems nesimaišysiu, — mėginu patikinti. — Galės daryti ką tinkami.

— Gerai, — sako Liusė dvejodama. — O ką darysi tu?

— Aš... — nutylu.

Ką aš darysiu? Nenutuokiu. Tiesiog būsiu su Finu.

O paskui, po to... na, matysim, tiesa?

2016-ųjų rugpjūtis

Baigiantis 2016-ųjų vasarai, Reičelė sutiko Maiklą vaistinėje, Martos Vynuogyno saloje. Ji laukė, kol jai bus parduota receptinė skubiosios kontracepcijos tabletė, o darbuotojas buvo labai jaunas ir atrodė linkęs smerkti. Maiklas atsistojo prieš ją ir pasisveikino su vaistininku, guviai klausdamas:

— Ar jau viskas?

Kritiškasis vaistininkas lėtai sumirksėjo ir atsakė:

— Ne, pone, dar ne viskas. Gal galėčiau paprašyti prisėsti?

Ilgai neužtruksiu.

Maiklas įsitaisė šalia Reičelės. Sunėrė rankas, atsiduso. Ši nujautė, kad tuoj ją užkalbins, ir buvo teisi.

— Tas vyrukas, — sumurmėjo Maiklas, — vienas džiaugsmas.

Reičelė nusijuokė ir atsisukusi įdėmiai pažvelgė. Maždaug keturiasdešimt prieš tris jos dešimtis. Savaiame suprantama, įdeges; ilgos Martos Vynuogyno vasaros pabaigoje neįdegusių čia nerasi. Būtų gerai kiek pakirpti plaukus; turbūt jis laukia, kol grįš į miestą.

— Jis kiek per kategoriškas, — atsakė pašnibždomis.

— Taip. Keista, nes dar toks jaunas.

Reičelė tebejautė prie ką tik nupraustos odos limpantį vaikino vardu Aidenas prakaitą, švelniai į šlaunis įsispaudusius klubikaulius, į kūno linkius ir iškilumus įsismelkusius saldžius

alumi atsiduodančius jaunuolio kvėpsnius. O dabar ji čia, flirtuoja su žmogumi, tinkančiu Aidenui į tėvus, ir laukia skubiosios kontracepcijos.

Jau tikrai metas keliauti namo. Vasara buvo audringa ir purvina, pati Reičelė — nuvargusi ir išsisėmusi.

Vaistininkas atsigręžė į besisukančią lentynėlę sau už nugaros, paėmė popierinį maišelį ir pažvelgė į etiketę.

— Panelė Reičelė Gold? — sušuko. — Turiu jums skirtus vaistus.

— Oo, — ji nusišypsojo Maiklui. — Čia man. Tikiuosi, tau nereikės labai ilgai laukti.

— Kad tik užlįst kitiems prieš nosį, — pratarė šis, smagiai šiepdamasis.

Reičelė subaksnojo PIN kodą kortelių skaitytuve ir iš vaistininko paėmė maišelį. Kai apsisuko eiti, Maiklas į ją tebežiūrėjo.

— Iš kur tu? — paklausė.

— Iš Anglijos.

— Taip, akivaizdu, bet iš kurios Anglijos vietos?

— Iš Londono.

— O Londone kur gyveni?

— Tau pažįstamas Londonas?

— Fulame turiu butą.

— Oi, — atsakė ji. — Aišku. Aš gyvenu Kamden Taune.

— Adresas?

— Eee... — Reičelė nusijuokė.

— Atleisk. Aš anglofilas. Kraustausi iš proto dėl tų vietų. Daugiau klausimų nebus. Paleisiu tave, Reičele Gold.

Ji pakėlė kitą ranką atsisveikindama ir sparčiu žingsniu nuėjo per vaistinę, pro duris, į gatvę.

*

Po dviejų mėnesių Reičelė sėdėjo savo studijoje prie stalo ir valgė priešpiečius, kai elektroninio pašto dėžutėn įkrito laiškas, pavadintas „Nuo amerikiečio anglofilo užlindinėjantčiai anglei“.

Pririkė kelių mirksnių, kol smegenys išnarpliojo, sakytum, tarpusavyje nesusijusių žodžių seką. Tada ji spustelėjo pelę ir atvėrė laišką:

Labas, Reičele Gold,
čia Maiklas. Rugpjūtį buvome susitikę vaistinėje Martos Vynuogyne. Kvepėjai malkų dūmais ir alumi. Gerąja prasme. Kelis mėnesius viešėsiu Londone, pamaniau, gal galėtum pasiūlyti, ką apžiūrėti Kamdene. Tiesą sakant, tose vietose lankiausi tik paauglystėje — ieškojau hašišo, bet nusipirkau dryžuotą kuprinę ir bongą. Net neabejoju, kad ten yra daugiau įdomybių, ne vien turgus ir kvaišalų prekeiviai; būtų įdomu sužinoti vietinių gyventojų nuomonę. Jei kvaišti iš siaubo, elektroniniame pašte radusi šią sapalione, prašau ją ištrinti / jos nepaisyti / iškviesti policiją. (Ne, policijos nekviesk!) Kitu atveju būtų miela sulaukti atsakymo. Beje, tavo elektroninio pašto adresą sužinojau pasinaudojęs savo neblizgančiomis Londono pašto kodų žiniomis. Pagūglinau „Reičelė Gold“, paskui — „NWI“, ir iššokai savo tinklalapyje. Kaip šaunu, kad papuošalų dizainerės pavardė — Gold*. Jeigu tik mano pavardė būtų Deimantas, būtume tobula pora. Bet aš Rimeris. Galvok, ką nori. Žodžiu, jeigu parašysi, tai parašysi, o jei neparrašysi, nupirksiu ką nors iš tavo tinklalapio ir padovanosiu savo motinai gimtadienio proga. Esi labai labai talentinga.
Tavo
Maiklas
XO

* Gold (angl.) — auksas. (Čia ir toliau vertėjos pastabos.)

Reičelė minutėlę pasėdėjo sulaikiusi kvapą, bandydama suprasti, ar norisi šypsotis, ar vaipytis. Atmintyje mėgino atgaivinti Maiklo veidą, bet visas paveikslas neišryškėjo — jį temdė vis išskylantis Maiklo Karlailo Holo atvaizdas. Elektroninio laiško apačioje buvo parašytas kompanijos pavadinimas — „MCR International“. Panaršiusi internete, aptiko beveidį tinklalapį; panašu, kad tai logistikos / pervežimų įmonės puslapis; įmonė įsikūrusi Antibe, Pietų Prancūzijoje. Reičelė į *Google* paieškos laukelį įvedė „Maiklas Rimeris Antibas“ ir galiausiai jį sumedžiojo vietos internetiniame naujienų tinklalapyje — naujo restorano atidarymo šventėje jis kėlė šampano taurę. Reičelė padidino jo veidą ir kurį laiką žiūrėjo, įbedusi akis į ekraną. Šitas vyriškis visai nepriminė Maiklo Karlailo Holo. Jis buvo... iš esmės gražus; taip jį galėtų apibūdinti. Iš esmės gražus. Balti marškinėliai kažkaip seksualiai krito ant mėlynų džinsų juosmens. Jie nebuvo sukišti į kelnes, nebuvo nutempti žemyn, bet pats drabužio kraštas šiek tiek dengė džinsų juosmenį. Tarsi kviestų, viliotų... Keista, staiga visa tai Reičelę labai sujaudino, ir kai žvilgsnis vėl nukrypo į Maiklo veidą, jis atrodė daugiau nei gražus. Jis atrodė nuožmus. Beveik žiaurus. Bet Reičelei tokios vyrų savybės netrukdė. Jeigu ji panorėtų, nuožmumas ir žiaurumas jai būtų naudingi.

Ji užvėrė elektroninį laišką. Ji atsakys. Ji su juo susitiks. Mylėsis su juo. Visa tai žinojo. Tik dar ne dabar. Tegu jis mažumėlę palaukia. Šiaip ar taip, ji niekur neskuba.